

ΔΗΛΩΣΗ τῶν Μητροπολιτῶν Λοφτσοῦ κ. Γαβριήλ, Βάρνης καί Μεγάλης Πρεσλάβας κ. Ἰωάννου καί Βιδινίου κ. Δανιήλ

Κατά τήν συνεδρίασή της στίς 4-10-2018, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας-Πατριαρχείου Βουλγαρίας (ΒΟΕ-ΠΒ) συσκέφθηκε ἐπί τῆς ὑπ' ἄρ. Πρωτ. (εἰσερχομένων) 599/3-10-2018 ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχη Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. κ. Κυρίλλου, μέ ἀφορμή τήν ἀνησυχητική κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται σήμερα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στήν Οὐκρανία καί τίς ἐνέργειες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στήν κανονική ἐπικράτεια τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας-Πατριαρχείου Μόσχας στήν ἐν λόγω χώρα.

Κατά τήν διάρκεια τῆς συζήτησης, μετά τήν ἀνάγνωση τῆς ἐπιστολῆς, ἐκφράστηκαν διάφορες ἀπόψεις. Κάθε ἓνας ἀπό τούς πολυσέβαστους ἀδελφούς ἀρχιερεῖς, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά λάβῃ μέρος στήν συζήτηση ἐπὶ τοῦ θέματος, εἶχε τήν δυνατότητα νά τό κάνῃ.

Μέ γνώμονα τήν συνείδησή μας ὡς ἐπισκόπων, θά θέλαμε νά ἐκφράσουμε τίς κατωτέρω σκέψεις μας:

Πρῶτον, ὑπάρχει μία ἀσυνέπεια μεταξύ τῶν κινήτρων πού δηλώνει τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, προκειμένου γιά τήν μονομερή παρέμβασή του στίς ὑποθέσεις μιᾶς Αὐτοκέφαλης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, καί ὅσων πραγματικά συμβαίνουν ὡς ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς παρέμβασης. Δηλώνεται ὅτι ὁ σκοπός εἶναι ἡ ὑπέρβαση τῆς διαίρεσης πού ὑπάρχει μεταξύ τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν στήν Οὐκρανία, ἐνῶ ἤδη σέ αὐτό τό στάδιο οἱ ὀρθόδοξοι πού ὁμολογοῦν τήν πνευματική τους ἐνότητα μέ τήν κανονική Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὑφίστανται βιαιοπραγίες καί δίνουν ἀνθρώπινα θύματα. Διερωτώμεθα τί θά συμβῇ ἄραγε μέ αὐτούς τούς ἀνθρώπους ἐάν, συνεπεῖα τῶν δηλωμένων προθέσεων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, στήν Οὐκρανία σχηματιστῇ μιᾶ ἄλλη κανονική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐκτός ἀπό τήν κανονική Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας;

Μήπως ξεχάσαμε τίς συνέπειες τῆς ἀνάμειξης τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας στίς ὑποθέσεις τῆς ΒΟΕ-ΠΒ κατά τήν διάρκεια τοῦ θλιβεροῦ σχίσματος στήν χώρα μας κατά τά ἔτη 1992-2004; Πώς ἐκκλησίες, μοναστήρια, παραγωγικές μονάδες, τραπεζικοί λογαριασμοί τῆς Ἐκκλησίας μας σφετερίστηκαν ἀπό τούς σχισματικούς, μέ τήν ἐνεργό ὑποστήριξη τῆς τότε πολιτικῆς ἀρχῆς τῆς χώρας μας. Ποιός θά ἀναλάβῃ τήν εὐθύνη γιά ὅλους ἐκείνους τούς ἀνθρώπους στήν Οὐκρανία ἡ ζωή τῶν ὁποίων θά τεθῇ σε ἄμεσο κίνδυνο ἐνῶ ὑπερασπίζονται τίς ἐκκλησίες καί τά μοναστήρια τους σέ περίπτωση πού

ἀκυρωθῇ ἡ ἐγγραφή [στήν Κρατική Ἐπιτροπή τῆς Οὐκρανίας], ὑπό τήν σημερινή της ὀνομασία, τῆς κανονικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν ὁποία ἀνήκουν, ὅπως κάνουν λόγο ἀνοιχτά γιά αὐτό οἱ πολιτικοί στήν Οὐκρανία;

Σέ αὐτό τό σημεῖο θά θέλαμε νά ὑπενθυμίσουμε τά λόγια τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Νευροκοπίου κ. Ναθαναήλ στήν Μείζονα καί Ὑπερτελή Σύνοδο τοῦ 1998: *«Ἐγώ διερρωτῶμαι, τίνος εἶμαι κληρικός; Τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἢ τῆς Ἐκκλησίας; Πολλάκις λέγω ὅτι ἔχω γίνει κληρικός διά νά ἀκούω τό ράσον καί οὐχί τά παντελόνια. Ὅπως ἡμεῖς οἱ κληρικοί δέν ἀναμιγνυόμεθα εἰς τά πολιτικά, δέν θέλομεν καί ἐκεῖνοι νά ἀναμιγνύωνται εἰς τά ἐκκλησιαστικά»* (Ἀπό τά Πρακτικά τῆς Συνόδου τοῦ 1998 στήν Σόφια).

Δεύτερον, μᾶς προβληματίζει ἰδιαίτερα ἡ βαθιά ἀσυνέπεια μεταξύ τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, προκειμένου νά δικαιολογήσῃ τίς πράξεις του, καί τῆς ὑπάρχουσας δισχιλιετοῦς κανονικῆς τάξης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Προβάλλονται ἐγγραφα σχετικά μέ τήν ἐκχώρηση ἢ τήν μή ἐκχώρηση δικαιωμάτων δικαιοδοσίας, ἀπό τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως στό Πατριαρχεῖο Μόσχας, πού χρονολογοῦνται πάνω ἀπό τριακόσια χρόνια πρίν. Τό Πατριαρχεῖο Μόσχας κατηγορεῖται γιά τήν κατάσχεση δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπόλεως Κιέβου. Παράλληλα, ἡ ἀπαίτηση τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γιά τήν ἀποκατάσταση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων του γίνεται περισσότερο ἀπό τριακόσια χρόνια μετά τήν ἔκδοση τῶν σχετικῶν ἐγγράφων. Παρόμοιες ἀμφισβητήσεις ὅσον ἀφορᾷ τήν κανονική ἐπικράτεια καί τό δικαίωμα δικαιοδοσίας σέ αὐτά, ἀπό ἕναν ἢ ἄλλο ὀρθόδοξο ἐπίσκοπο, δέν εἶναι μόνο σημερινό φαινόμενο.

Εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό νά ὑπενθυμίσουμε ἐδῶ τόν 119ο κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου, τοῦ 419 μ.Χ., ὁ ὁποῖος ὀρίζει ὡς *«τριετία»* τήν περίοδο, μέσα στήν ὁποία ἐπιτρέπεται νά γίνουν δεκτές αἰτήσεις κατά τῆς παραβίασης τῶν ὁρίων τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας ἐνός ἐπισκόπου. Ὁ 17ος κανὼν τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ὁ ταυτόσημος μέ αὐτόν 25ος κανὼν τῆς ἐν Τρούλλῳ Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζουν προθεσμία παραγραφῆς *«τριάκοντα ἐτῶν»* γιά διαφορές σχετικά μέ τήν προσχώρηση ἐνοριῶν στήν δικαιοδοσία ἐνός ἐπισκόπου.

Στήν ἐν λόγω περίπτωση πρόκειται γιά γεγονότα μετά τήν παρέλευση ἄνω τῶν 300 ἐτῶν. Χρειάζεται νά ἀναφέρουμε ὅτι στήν ἱστορία τῶν ὑπερχιλιετῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλά καί τῶν ἄλλων, μεταγενέστερων, Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν στά Βαλκάνια, τά ὅρια τῶν μητροπόλεων τῆς καθεμίας ἀπό αὐτές τίς Ἐκκλησίες, ἀλλά καί ἡ κυριότητα γενικά τῆς μίας ἢ ἄλλης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας ἐπὶ ὁλόκληρων μητροπόλεων ἔχει ἀλλάξει ἐπανειλημμένως, ἀνάλογα μέ τίς ἐκάστοτε ἱστορικές συγκυρίες καί τήν ἀλλαγὴ τῶν συνόρων τοῦ κράτους στό ὁποῖο λειτουργεῖ ἡ ἀντίστοιχη Ἐκκλησία. Μήπως αὐτό σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπεται νά γίνῃ ἐπανεκτίμηση τοῦ θέματος στήν δικαιοδοσία ποιᾶς

Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας στὰ Βαλκάνια ἀνήκει τὸ ἔδαφος λ.χ. τῆς πάλαι ποτε διαλάμψασας Μητροπόλεως Μεσημβρίας; Ὅπως ἀναφέρεται στὴν πρόσφατη ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. κ. Εἰρηναίου πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη: *«Ἐν τῇ ἱεροκανονικῇ παραδόσει καὶ πράξει τῆς Ἐκκλησίας ὑφίστατο, ἄλλωστε, καὶ τὸ κριτήριον τῆς ἀρχαιότητος, τῶν "παλαιῶν ἐθνῶν" [πρβλ. κ. 8 / Γ΄ Οἰκ.], τῶν ὑπὸ πάντων παραδεδεγμένων σχέσεων, ὡς Ὑμεῖς, ἅτε διακεκριμένος κανονολόγος ὑπάρχων, ἐπίστασθε βέλτιον τῆς ἡμῶν μετριότητος»* (Ἐπιστολὴ τῆς 13 Αὐγούστου 2018). Δηλαδή τὰ ἔθιμα ποὺ ἔχουν γίνεи ἀποδεκτά ἀπὸ ὅλες τίς Ἐκκλησίες ἐπὶ αἰῶνες δέν μποροῦν νὰ ἀνακληθοῦν ἢ νὰ ἀμφισβητηθοῦν ἀπὸ μιὰ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία (στὴν προκειμένη περίπτωση – τῆς Κωνσταντινουπόλεως), ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι οἱ λόγοι τῆς ἀνακλήσεως ἢ τῆς ἀμφισβήτησεως αὐτῆς. Ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἀξιώσεων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπόλεως Κιέβου σημαίνει κυριολεκτικὰ διάρρηξη τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Θεωροῦμε σκόπιμο νὰ υπενθυμίσουμε ἐδῶ κάποιες δηλώσεις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαίου γιὰ τὸ ἴδιο θέμα ποὺ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Σέ μιὰ ἐπιστολὴ του ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1995, ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος γράφει πρὸς τὸν Πατριάρχη Μόσχας καὶ πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. κ. Ἀλέξιο Β΄: *«Σέ σχέση μὲ αὐτά, θὰ θέλαμε νὰ σᾶς διαβεβαιώσουμε ὅτι ἡ ὑπαγωγή τῶν οὐκρανικῶν κοινοτήτων [τῆς Διασπορᾶς, δηλαδή ἐκτός τῶν συνόρων Ρωσίας καὶ Οὐκρανίας] στὴν κανονικὴ τάξη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ἔνταξή τους ὑπὸ τὸ ὠμοφόριο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, πιστεύουμε, θὰ ἀποδειχθῇ τελικὰ ὠφέλιμη καὶ γιὰ τὴν σχέση μεταξύ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μὲ τοὺς πιστοὺς στὴν Οὐκρανία. Διότι, ἀφενὸς μὲν, ὅσοι ἔγιναν δεκτοὶ ὑποχρεώθηκαν νὰ δηλώσουν ἐπισήμως ὅτι δέν θὰ ἀναζητήσουν τὴν αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἓνα μέρος αὐτῆς, μέσα ἀπὸ τίς γνωστὲς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ «αὐτοκεφαλιστές», οἱ ὁποῖοι δραστηριοποιοῦνται μὲ κάθε δυνατό τρόπο, ἀφετέρου δε, ἐπειδὴ δέν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ συνεργαστοῦν ἢ νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τίς ὑπόλοιπες σχισματικὲς ομάδες στὴν Οὐκρανία ποὺ τελοῦν ἐκτός κοινωνίας μὲ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία χωρὶς νὰ βλάψουν τοὺς ἑαυτοὺς τους, καθὼς γι' αὐτοὺς πλέον ἐφαρμόζεται ἡ ἱεροκανονικὴ ἀρχή: "ὅποιος κοινωνεῖ μὲ κάποιον ποὺ τέθηκε ἐκτός κοινωνίας, τίθεται ὁ ἴδιος ἐκτός κοινωνίας"». Μέχρι πρὸ τίνος, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀκολουθοῦσε αὐστηρά καὶ ἀπαρέγκλιτα τὴν θέση αὐτή.*

Σέ σχέση μὲ αὐτά θὰ μπορούσαν νὰ αναφερθοῦν πολλὰ ἀκόμη ἐπιχειρήματα, ὡστόσο νομίζουμε ὅτι τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἀρκετὰ σαφῆ γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξαιτίας τῶν μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στὴν Οὐκρανία. Ἐάν αὐτὸ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἢ ὄχι, καὶ ἐάν τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, μὲ τὴν σειρά του, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ υπερασπίζεται τὰ δικαιώματά του – αὐτό, σύμφωνα μὲ τὴν σημερινὴ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων, προφανῶς εἶναι ἓνα θέμα, τὸ ὁποῖο δέν μπορεῖ νὰ ἐπιλυθῇ μεταξύ τῶν δύο Πατριαρχείων. Ὅμως, ἐνόψει τῆς πραγματικῆς διακοπῆς τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας

μεταξύ των δύο Αυτόκεφαλων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία, ἐπιδεινωμένης τῆς κατάστασης, θά μεταφέρει τό σημερινό τοπικό σχίσμα στήν Οὐκρανία σέ ἓνα παγκόσμιας κλίμακας σχίσμα στούς κόλπους τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας, δέν μπορούμε νά δεχτοῦμε ὅτι ἡ συνέχιση τῶν μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στήν Οὐκρανία, εἶναι ὁ δρόμος γιά τόν τερματισμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ ἐκεῖ. «Συγκρίνοντας τό σχίσμα μέ τήν αἵρεση, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι ἡ διάρρηξη τῆς ἐνότητος καί τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι μικρότερο κακό ἀπό τήν δημιουργία αἵρεσης. Καί ἐνῶ τό σχίσμα σέ αὐτή του τήν μορφή εἶναι ἄξιο καταδίκης, τόσο περισσότερο ἀξίζει καταδίκη λόγω τῶν συνεπειῶν του, διότι στήν τελική ἀνάλυση κάθε σχίσμα μετατρέπεται σέ αἵρεση» (Ἐπίσκοπος π. Δαλματίας Νικόδημος Μίλας).

Κατά συνέπεια, τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν δικαιούται νά εἰσχωρῇ στήν κανονική ἐπικράτεια μίας ἄλλης Αυτόκεφαλῆς Ἐκκλησίας καί νά εἰσέλθῃ σέ κοινωνία μέ τούς σχισματικούς στήν Οὐκρανία, ἀγνοῶντας τήν μόνη κανονική ἱεραρχία στήν Οὐκρανία. Ἡ ἀποδοχή ἢ ἀνοχή αὐτῆς τῆς εἰσχώρησης θά ὀδηγήσῃ σέ ἓνα ἐπικίνδυνο προηγούμενο, μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες πού θά θέσουν σέ κίνδυνο τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν γίνεται σήμερα παράνομη εἰσβολή στήν κανονική ἐπικράτεια μιᾶς Αυτόκεφαλῆς Ἐκκλησίας, τί μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι αὔριο δέν θά γίνη τό ἴδιο καί μέ ἐμᾶς, μέ τήν κανονική ἐπικράτεια τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας; Οἱ ἀξιώσεις ἄσκησης ὑπερόριου δικαιοδοσίας ἀπό μιά Αυτόκεφαλή Ἐκκλησία εἰς βάρος ἄλλης Αυτόκεφαλῆς Ἐκκλησίας δέν δικαιολογοῦνται μέ κανέναν τρόπο!

Μέ βάση τά παραπάνω καί γιά ἄλλους λόγους, συμπεριλαμβανομένης τῆς ὀδυνηρῆς ἐμπειρίας τοῦ σχίσματος στήν Βουλγαρική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τοῦ τρόπου ἐπίλυσης αὐτοῦ στήν Μείζονα καί Ὑπερτελή Σύνοδο πού συνήλθε στήν Σόφια τό 1998, δηλώνουμε μέ πεποίθηση ὅτι μιά ἐγκυρη λύση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος στήν Οὐκρανία μπορεῖ νά δοθῇ μόνο μέσα ἀπό μιά πανορθόδοξη συζήτηση καί μιά Πανορθόδοξο Σύνοδο. Πρίν λίγες ἡμέρες, τό Πατριαρχεῖο Ἀντιόχειας ἀπηύθυνε ἔκκληση γιά τήν σύγκληση Σύναξης τῶν Προκαθημένων σχετικά μέ τό θέμα.

Σέ μιά τέτοια Σύναξη τῶν Προκαθημένων ἢ Πανορθόδοξο Σύνοδο θά πρέπη, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νά κρατᾶμε τούς ἰ. κανόνες καί τήν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας μας διότι, ὅπως πάλι εἶπε χαρακτηριστικά ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Νευροκοπίου κ. Ναθαναήλ στήν ἀγόρευσίν του στήν Μείζονα καί Ὑπερτελή Σύνοδο τοῦ 1998, ἀπευθυνόμενος πρός τόν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαῖο: «*Συνήλθομεν διά νά θεραπεύσωμεν ἓν σχίσμα καί ὀδεύομεν πρός δημιουργίαν νέου σχίσματος, καί δὴ ὡς ἀποτελέσματος μιᾶς πανορθόδοξου συνόδου;*» (Ἀπό τά Πρακτικά τῆς Συνόδου τοῦ 1998 στήν Σόφια).

Θεωροῦμε χρήσιμο νά ἀναφέρουμε καί τήν ἀπάντηση τοῦ πολυσέβαστου Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαίου: «*Εὐχαριστοῦμεν τόν ἅγιον Νευροκοπίου (...) ὡς πρός ὠρισμένα σημεῖα τῆς ἀγορεύσεως τοῦ ἀγίου Νευροκοπίου, δέν πιστεύομεν νά πιστεῦῃ ὁ ἅγιος*

ἀδελφός, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν πρόθεσιν νά συνεργασθῶμεν μετά τῆς πολιτείας εἰς βάρος τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς χώρας. Ἐπίσης, ἐν σχέσει πρός ὅσα λέγουσιν οἱ σχισματικοί, ὅτι δηλαδή θά ὑποχρεώσωσι δῆθεν πάσας τὰς Ἐκκλησίας νά ἀναγνωρίσωσιν ἐκείνην τήν ὁποίαν οἱ ἴδιοι ἐκπροσωποῦσι, λέγομεν ὅτι τό σχῆμα, τό ὅποιον θά διαμορφωθῇ μετά τήν κ' Ὀκτωβρίου, εἶναι φαιδρόν καί οὐδείς δύναται νά ὑποχρεώσῃ οὐδένα νά ἀναγνωρίσῃ μίαν ψευδεκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σκοπειῶν ἀπό ἐτῶν ἀγωνίζεται νά ἐπιβληθῇ καί νά γίνῃ ἀποδεκτὴ καί νά ἀναγνωρισθῇ ὑπό τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι τοιαύτη καί διεμορφώθη καί κατεσκευάσθη ὑπό τὰς γνωστάς τοῖς πάσι συνθήκας, οὐδείς μέχρι σήμερον ἀνεγνώρισεν αὐτήν καί δέν νομίζομεν ὅτι θά τήν ἀναγνωρίσῃ καί εἰς τό μέλλον. Οὐδείς δύναται νά πιέσῃ μίαν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρός τήν κατεύθυνσιν ταύτην».

Γιὰ μᾶς εἶναι πολύ περίεργο σέ μίε τόσο δύσκολη κατάσταση νά μὴν ἐπιδιώκεται ὁ διάλογος. Ἐδῶ δέν μποροῦμε νά προβάλλουμε τό παράδειγμα τῆς ἄρνησης τῆς ΒΟΕ–ΠΒ νά συμμετάσχει στήν Σύνοδο τῆς Κρήτης τό 2016. Τότε ἡ Ἱερά Σύνοδος μας ἐξέφρασε δικαιολογημένα τήν ἄποψη ὅτι ἡ προετοιμασία τῆς Συνόδου ἦταν ἀνεπαρκής, ὅτι ὑπῆρχαν ὀρισμένα θέματα στά ὁποῖα δέν εἶχε ὁμοφωνία μεταξύ τῶν Αὐτοκέφαλων Ἐκκλησιῶν καί ὑπῆρχε πραγματικός κίνδυνος ἄσκησης πίεσης γιά τήν λήξιν ὀρισμένων ἀποφάσεων. Τά ὅσα ἀκολούθησαν στήν συνέχεια, συμπεριλαμβανομένου τῆς πρόσφατης ἀπόφασης τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως νά ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ ὁ δεύτερος γάμος τῶν κληρικῶν (δηλαδή μετά τήν χειροτονία τους), ἀποδεικνύει ὅτι οἱ φόβοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἦταν δικαιολογημένοι. Ὁ γάμος μετά τήν χειροτονία ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τόσο ἀπό κανονική διάταξη τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ὅσι καί ἀπό ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Στό θέμα αὐτό ὑπῆρχε πανορθόδοξη συμφωνία πού ἐκφράστηκε στά προσυνοδικά κείμενα γιά τις μελλοντικές ἀποφάσεις τῆς μέλλουσας τότε νά συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος. Στήν Σύνοδο τῆς Κρήτης, τό σχετικό κείμενο, εἰδικά σέ αὐτό τό σημεῖο, τροποποιήθηκε καί ἀπέκτησε μιά ἀσάφεια πού ἀφήνει περιθώρια γιά διάφορες ἐρμηνεῖες. Ἡ τελευταία ἀπόφαση τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀπέδειξε ὅτι οἱ ἐπιφυλάξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἦταν δικαιολογημένες. Μέ αὐτή τήν ἔννοια, ἡ ἄρνηση συμμετοχῆς σέ μία Σύνοδο δέν σημαίνει ὅπωςδήποτε παράβαση τῆς ἀρχῆς τῆς συνοδικότητος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀλλά κατάλυση τῆς συνοδικότητος ἔχουμε ὅταν δέν σεβόμαστε τούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχόμαστε καί εὐελπιστοῦμε νά γίνῃ μιά πανορθόδοξη συζήτηση καί μιά Πανορθόδοξος Σύνοδος γιά τήν ἐπίλυση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος στήν Οὐκρανία.

Εὐχόμαστε ὁ Θεός νά προστατεύσῃ τήν Ἐκκλησία του ἀπό περαιτέρω διαιρέσεις.

† ὁ Λοφτσοῦ Γαβριήλ

† ὁ Βάρνης καί Μεγάλης Πρεσλάβας Ἰωάννης

† ὁ Βιδινίου Δανιήλ

9 Ὀκτωβρίου 2018

Ἀγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου,

Ὀσίων Ἀνδρονίκου καί Ἀθανασίας

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/47078/>